

KIM JI-SEO

Mai Trang dịch

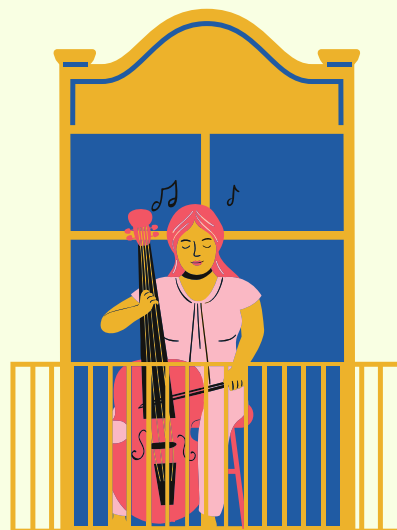
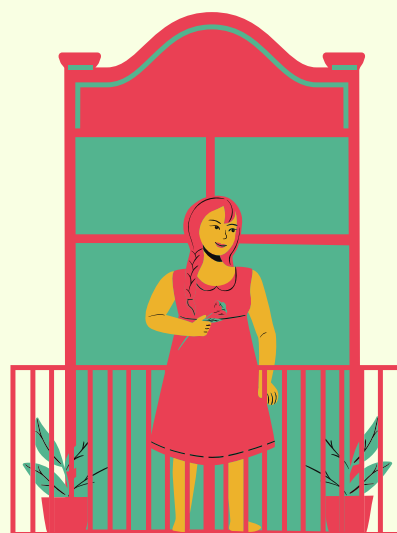
những kẻ

ĐỘC
THÂN

QUANH

TA

옆집의
비혼주의자들

김지서

[옆집의 비혼주의자들]

#01

난 절대로 엄마처럼 살지 않을 거야

나중에 있을 내 장례식의 배경음악은 체리 필터의 「낭만 고양이」가 좋겠다고, 마흔 아홉 번째로 귤가에 올려 퍼지는 바그너의 결혼행진곡을 한 귀로 듣고 흘리며 수진이는 생각했다.

성당 내부 양식을 따라 한 강남의 보급형 웨딩홀, 높기만 높다란 천장과 그 아래 깔린 순백의 버진로드, 업체에서 빵땅을 친 건지 어딘가 좀 부족해 보이는 생화 장식과 단상 앞에 서서 연신 생수를 들이켜는 사회자, 입구에서 하객들을 맞이하는 신랑과 신부대기실에 인형처럼 앉아 있는 오늘의 주인공 '신부'. 그녀가 고른 웨딩드레스 디자인과 신혼여행 후 두 사람이 들어가 살게 될 신혼집의 위치와 자가 여부, 직장 및 연봉, 첫 만남, 프러포즈 장소. 시어머니 될 사람의 관상을 두고 하는 하객들의 이런저런 농담과 차는 어디에 댔는지 식권은 챙겼는지 누구는 오늘 오는지 못 오는지 묻는 그 혼한 말들까지.

이 모든 것들이 수진이를 질리게 했다.

“난 저 장면만 보면 그렇게 눈물이 나더라.”

수진이와 같이 온 2학년 영어 진영 쌤은 신랑 신부가 신부 측 부모님께 인사를 올리는 장면에 이르자 자기가 주인공이 된 것처럼 눈물을 글썽였다. 5년 넘게 만나고 있는 사람과 슬슬

KIM JI SEO

[NHỮNG KẺ ĐỘC THÂN QUANH TA]

Chương 1. Tôi nhất định sẽ không sống như mẹ

“Sau này, nhạc nền tang lễ của mình sẽ là bài ‘Chú mèo lẳng mạn’ của Cherry Filter.” Soojin nghĩ thầm khi nghe bản ‘Hành khúc đám cưới’ của Wagner vang lên đến lần thứ 49 rồi để mặc nó trôi tuột từ tai này qua tai kia.

Hội trường cưới là một nhà hàng bình dân ở Kangnam, nội thất được thiết kế theo phong cách nhà thờ với trần nhà cao vút, một tấm thảm trắng tinh trải phía dưới làm lối đi, hoa tươi trang trí sơ sài như thể bị công ty tổ chức tiệc ăn chặn, người dẫn chương trình đứng trước bục liên tục tu nước suối ừng ực, chú rể đứng đón khách ở lối vào; còn nhân vật chính của hôm nay, ‘cô dâu’, thì đang ngồi như một con búp bê trong phòng chờ. Khách khứa bàn tán đủ thứ chuyện thường thấy: tử kiểu dáng váy cưới mà cô dâu chọn, vị trí của ngôi nhà tân hôn hai vợ chồng sẽ dọn vào sau tuần trăng mật – có phải là nhà riêng không, nghề nghiệp và lương bổng, lần gặp mặt đầu tiên, địa điểm cầu hôn; đến cả những câu bông đùa về tướng số của người sắp trở thành mẹ chồng, chuyện gửi xe ở đâu, lấy phiếu ăn hay chưa, hôm nay ai đến và ai không đến.

Tất cả những thứ này khiến Soojin phát ngấy.

“Tôi cứ thấy cảnh này là lại rớt nước mắt.”

Vừa tới cảnh cô dâu chú rể chào hỏi bố mẹ đăng gái là thầy Jinyoung, thầy giáo tiếng Anh khối hai, người đến đây cùng Soojin, đã rưng rưng nước mắt như thể mình là nhân vật chính. Anh đã hẹn hò được năm năm, cũng đã thoáng đề cập tới chuyện cưới xin, xem chừng anh chàng cũng muốn kết hôn lắm rồi đây.

결혼 이야기가 오간다더니 정말 어지간히도 결혼이 하고 싶은 모양이었다.

‘배고프다.’

비슷한 장면을 골백번도 넘게 봐온 수진이는 아무 감흥이 없었다. 용인에서 여기까지 오느라 아침 일찍 일어난 수진이는 손바닥으로 입을 가린 채 몰래 하품을 했다.

30분.

오늘부로 사돈이 될 양가 어머니 입장과 화촉 점화, 빠르고 경쾌한 신랑 입장과 늙은 아버지의 팔짱을 끼고 느릿느릿 걸어들어오는 신부 입장, 아버지에게서 남편에게로 넘겨지는 신부, 일종의 소유권 이전, 신랑 아버지의 뻘한 덕담과 그보다 더 뻘한 네이버 지식인에 검색해서 프린트해 온 것 같은 예비부부의 서로에 대한 결혼생활 다짐, 울음 섞인 신부 절친의 편지 낭독과 하객들의 웃음, 신랑 친구들의 축하, 백사리, 하객들의 웃음, 대미를 장식하는 신랑 신부 행진과 버진로드를 배경으로 하는 두 사람의 긴 입맞춤 사진, 거기에 하객들과 함께하는 정신없는 단체 사진 촬영까지. 이 모든 게 고작 30 분이면 끝났지만 직장인의 황금 같은 주말 오전을 통으로 허비하기엔 사실 좀 지루한 이벤트였다.

‘아…… 여기 뷔페 별론데.’

서른세 살. 아직 면사포는 써본 적 없고 앞으로 쓸 생각 따윈 없는 우리의 주인공 수진이는 이놈의 하객 노릇이 정말이지 지겨웠다. 뉴스만 틀면 요새 젊은 사람들이 결혼을 안 한다고 난리던데 주변을 보면 꼭 그런 것 같지도 않았다. 결혼식에 참석하기 위해 왔다 갔다 허비하는 시간도 아까웠지만 매번 내야 하는 축의금도 솔직히 좀 부담스러웠다.

귀한 손님을 불러 시간과 돈을 쓰게 했으면 최소한 밥은 맛있어야 하는 게 도리이거늘, 우리 학교 쌤들은 왜 다들 이 예식장을 잡는 걸까?

“Đói quá.”

Soojin chẳng có hứng thú gì với khung cảnh quen thuộc đã xem đi xem lại tới cả trăm lần này. Vì phải dậy từ sớm để lặn lội từ Yongin tới tận đây, cô lén giơ tay che miệng ngáp một cái.

30 phút.

Hai bà mẹ đấng trai đấng gái, những người sẽ trở thành thông gia từ hôm nay, bước vào và châm lửa lên đuốc hoa. Chú rể nhanh nhẹn tiến vào, rồi tới người bố già nua khoác tay cô dâu từ tốn bước đi. Cô dâu được gửi gắm từ tay bố sang tay chồng, cũng là một dạng chuyển giao quyền sở hữu. Sau đó là bài diễn văn chúc phúc sáo rỗng của bố chú rể, rồi đến bài tuyên thệ về cuộc sống hôn nhân của cặp vợ chồng mới cưới còn sáo rỗng hơn thế, như thể được tìm trên Naver rồi in ra. Cô bạn thân của cô dâu đọc to bức thư tâm tình trong tiếng khóc nghẹn ngào, khách khứa cười ồ lên, bạn chú rể lên hát chúc mừng hạnh phúc đến lạc cả giọng, khách khứa lại cười ồ lên. Nghi thức kết thúc là cô dâu chú rể sóng đôi, lấy lối đi trải thảm trắng làm phong nền, chụp một bức ảnh hôn môi nhau thật là lâu, quan khách cũng nhảy vào chụp một tấm ảnh tập thể nhốn nháo. Tất cả những điều đó diễn ra vồn vện không quá 30 phút, nhưng phải đánh đổi cả một buổi sáng cuối tuần quý như vàng của dân công sở thì tính ra lại là một sự kiện vô cùng tẻ nhạt.

“Ôi... Buffet ở đây dở chết đi được.”

33 tuổi. Soojin, nhân vật chính của chúng ta, chưa từng phủ lên đầu lớp voan trùm cô dâu, cũng chẳng hề có cái ý định đó; cô thực sự cũng đã chán ngấy cái vai trò khách mời dự đám cưới rồi. Chỉ xem tin tức thì sẽ thấy người ta cứ rầm rĩ rằng dạo này người trẻ tuổi không kết hôn nữa, nhưng nhìn xung quanh thì làm gì đến nỗi thế. Thời gian đi đi về về để tham dự cũng đủ lãng phí rồi, nhưng tiền mừng phải bỏ ra cho mỗi lần như vậy thật là một gánh nặng ra trò.

Mời khách khứa quý báu tới, bắt họ bỏ thời gian và tiền bạc ra, thì chí ít cũng phải cho người ta ăn một bữa ngon chứ, điều ấy là đạo lý rồi mà. Thế tại sao các thầy cô giáo trong trường đều đặt tiệc ở cái nhà hàng này nhỉ?

나중에 있을 자신의 장례식은 뻘한 육개장, 수육에 진미채, 절편 나부랭이가 아니라 최고급 출장 뷔페로 해야겠다고 수진이는 생각했다.

***

5월 1일 일요일, 청담동의 한 웨딩홀에서 열린 다인 쌤의 결혼식에 참석한 뒤 주차장처럼 꽉 막힌 영동대로를 빠져나와 용인집으로 돌아오니 오후 4시였다.

화장을 지우고 속눈썹을 떼고 휘뚜루마뚜루 경조사 때마다 입는 6만 9천 원짜리 트위드 원피스를 벗어 던지고 욕실에서 씻고 나오니 잠이 쏟아졌다. 독서, 영어공부, 러닝 등 이번 주말에는 꼭 해내리라 계획해둔 나름의 일정이 있었지만 이상하게도 꼭 결혼식만 다녀오면 진이 쪽 빠졌다. 머릿도 말리지 못하고 침대에 가서 풀썩 쓰러지자 아까 점심때 뷔페에서 먹은 간풍기가 신트림이 되어 나왔다.

중간고사야 진작 끝났지만 5월은 학교 안팎으로 이런저런 행사가 많아 오히려 시험 기간보다 더 바빴다. 게다가 내일부터 10박 11일 일정으로 유럽 신혼여행을 떠난 다인 쌤을 대신해 2주간 수진이가 다인 쌤 반의 임시담임이었다.

물론 수진이는 다른 여성들의 선택을 전적으로 존중했다. 모성보호는 문명화된 사회가 지켜야 할 최저 마지노선, 최후의 상식이라는 데 동의했지만 결혼이나 임신, 출산, 양육으로 여자 쌤들의 업무에 공백이 생길 때마다 그걸 대신하는 건 언제나 자기 같은 미혼의 젊은 여성 교사들이라는 게 솔직히 좀 억울했다.

자신은 결혼이나 임신, 출산 등을 할 계획이 전혀 없었으므로 앞으로 수진이가 2주간 겪게 될

Sau này, trong đám tang của bản thân, Soojin lại nghĩ, thay vì mấy món thông thường như canh thịt bò, thịt luộc ăn kèm mực khô xé trộn, mấy miếng bánh jeolpyeon¹, cô sẽ mời mọi người một bữa buffet hảo hạng.

***

Chủ Nhật, ngày 01 tháng 5, sau khi tham dự đám cưới của cô giáo Dain tại nhà hàng ở Cheongdam-dong, Soojin chỉ có thể chui ra được khỏi Đại lộ Yeongdong đông nghẹt như một cái bãi gửi xe để về tới nhà ở Yongin lúc 4 giờ chiều.

Sau khi Soojin tẩy trang, gỡ lông mi giả, cởi bộ váy liền vải tweed giá 69 nghìn won mà cứ có dịp hiểu hỉ là cô lôi ra mặc, rồi vút nó sang một bên, vào phòng tắm để tắm rửa xong xuôi, cơn buồn ngủ liền ập tới. Cô cũng đã lên kế hoạch cho những việc nhất định phải làm vào cuối tuần như đọc sách, học tiếng Anh, chạy bộ, vân vân, nhưng kì lạ thay, vừa từ đám cưới về là cô cạn kiệt năng lượng. Tóc cũng chẳng thèm sấy, Soojin ngã phịch xuống giường, ợ lên một cái toàn mùi gà xào sốt cay vừa ăn trong tiệc buffet.

Đợt thi giữa kì tuy vừa kết thúc, nhưng tháng 5 lại là thời điểm mà bên trong lẫn bên ngoài trường học đều tổ chức nhiều sự kiện, thành ra còn bận rộn hơn cả lúc thi cử. Hơn nữa, từ ngày mai, Soojin phải đảm nhiệm vị trí giáo viên chủ nhiệm tạm thời cho lớp của cô Dain trong suốt tuần trăng mật 11 ngày 10 đêm ở châu Âu của cô này.

Dĩ nhiên là Soojin luôn tôn trọng tất cả lựa chọn của những người phụ nữ khác. Đành rằng cô cũng đồng ý chế độ bảo vệ bà mẹ là tuyến phòng thủ thấp nhất, là lẽ thường cuối cùng mà một xã hội văn minh phải duy trì; nhưng thật lòng thì Soojin vẫn thấy ấm ức rằng mỗi lần thiếu hụt nhân lực do một giáo viên nữ kết hôn hay mang thai, sinh con, nuôi con thì người phải lấp vào khoảng trống đó lúc nào cũng là những phụ nữ trẻ tuổi chưa kết hôn như cô. Bản thân Soojin không có dự định cưới xin hay mang thai, sinh nở gì, nên việc cô sẽ phải làm việc quần quật trong hai tuần tới cũng chẳng hề xuất phát từ sự cảm thông cho hoàn cảnh của nhau một cách công bằng có qua có

¹ 절편 (jeolpyeon) là một loại bánh gạo truyền thống của Hàn Quốc, có hình dạng dẹt, được làm từ gạo nếp. Bánh jeolpyeon phổ biến như món ăn vặt hằng ngày và được dùng trong các dịp đặc biệt như đám cưới hoặc đám tang.

과로는 서로서로 돌아가며 딱한 사정을 봐주는 품앗이도 뭣도 아니었다. 그보단 모성보호라는 허울 좋은 명분 아래 가부장제와 신자유주의가 이중으로 강요하는 일방적인 양보, 강제된 헌신에 가까웠다.

그러나 억울한 걸 억울하다고 말하지 못하는 건 또 얼마나 억울한가. 비슷한 일이 몇 번 반복되자 수진이는 자신에게 뭔가 아쉬운 소리를 할 때마다 동료 여성 교사들이 짓는 천편일률적인 그 표정, 미안하지만 어쩔 수 없다는 걸 적어도 같은 여자인 너는 이해해줘야 하지 않냐는 그 얼굴이 꼴도 보기 싫었다.

진흙탕 같은 잠에서 허우적거리는 수진이를 깨운 건 어머니였다.

“세상에. 아직도 자?”

“몇 시야?”

lại. Thay vào đó, việc này còn gần với một sự nhượng bộ đơn phương, một sự cố gắng ép uổng, được áp đặt cùng lúc bởi cả chế độ gia trưởng và chủ nghĩa tân tự do; tất cả đều dưới danh nghĩa đẹp đẽ hào nhoáng của chế độ bảo vệ bà mẹ mà thôi.

Thế nhưng, việc âm ức mà không thể nói ra rằng mình thấy âm ức thậm chí còn đáng âm ức hơn. Sau khi chuyện tương tự lặp lại vài lần, cứ mỗi khi Soojin vừa mở mồm than thân trách phận là các đồng nghiệp nữ lại trưng ra cái vẻ mặt ‘tội nghiệp thật, nhưng biết làm sao được, cùng là đàn bà mà chẳng lẽ cô lại không thông cảm cho người ta sao’; nghìn lần như một nên cô cũng ngán lắm rồi.

Người kéo Soojin khỏi cảnh vầy vùng trong giấc ngủ như bùn nhão là mẹ.

“Giờ ạ! Vẫn còn ngủ à?”

“Mấy giờ rồi ạ?”

이 번역문은 포트폴리오 및 학습 목적에 한하며, 상업적 용도가 없고 저작권을 존중하여 일부 발췌만 포함되며 외부 공유가 금지됩니다.

Bản dịch này chỉ dùng cho mục đích học thuật và portfolio, không mang tính thương mại.
Trích đoạn ngắn được sử dụng theo nguyên tắc tôn trọng bản quyền và không được chia sẻ ra ngoài.